

Uit de tijd door Edith Potjer

column

De monnikspij

Een vriend van de net overleden man belt. Hij is één van de weinigen waarmee de man nog contact had. Een man met een bijzonder leven. “Hij is thuis op zijn eigen bed overleden en moet opgehaald worden en zo snel mogelijk gecremeerd en er hoeft niemand bij te zijn.”

Een bijzondere mededeling zo voor de telefoon. Ik noteer het huisadres van de overledene en spreek af er zo snel mogelijk naar toe te gaan. Ondertussen bel ik de chauffeur van de rouwauto met het verzoek ook een brancard mee te nemen.

We bellen aan bij het opgegeven adres, de vriend doet de deur open en verexcuseert zich voor de rommel. Het is inderdaad zoeken naar een plekje waar we onze voeten kunnen zetten: overal ‘stapels van van alles’. Maar het meest opvallende is dat alle muren voorzien zijn van boekenkasten vol met boeken, en alles keurig gerangschikt.

“Hij is een soort van kluzenaar”, vertelt de vriend. “Leefde voor zijn boeken, en echt, hij heeft ze allemaal gelezen en was daardoor ook zeer belesen. Maar hij sprak er nooit over.”

We zoeken ons met de brancard in de hand een weg tussen de ‘stapels met van alles’ richting slaapkamer, waar mijnheer op zijn bed ligt. Daar was hij ook overleden.

“Jullie hoeven hem niet te kleden, alleen zijn monnikspij wilde hij aan. Dan de kist dicht en zo snel mogelijk cremieren, zonder iemand er bij. Dat is wat hij wilde.”

Aan één van de boekenkasten hangt de monnikspij. We nemen het mee en gaan met de overleden man naar het uitvaartcentrum om hem daar verder te verzorgen. “Wat doen we: alleen de monnikspij aan en dan de kist dicht?” Toch maar niet: met veel respect en verwondering geven we deze mijnheer de laatste verzorging, bedenkend hoe bijzonder zijn leven was, hoeveel kennis hij wel niet meeneemt zonder het ooit gedeeld te hebben; blijkbaar was het genoeg voor hemzelf. We doen de monnikspij aan en trekken de capuchon over zijn hoofd, zodat hij een beetje verstopt in de kist ligt. De volgende dag is de crematie. Er is niemand bij. Zijn leven was voor hemzelf en was voldoende geleefd voor hemzelf. Hij had verder niemand nodig. Waar zou die monnikspij vandaan komen?